

- 3) При отрицателен отговор на втория въпрос и ако обезпечителят удовлетвори чрез използване на други свои активи гарантираното с финансово обезпечение вземане на обезпечения, трябва ли разпоредбите на Директива 2002/47, и по-специално членове 4 и 8 от нея, да се тълкуват в смисъл, че обезпечителят също подлежи и на освобождаване от правилата за равно третиране на кредиторите на обезпеченото лице (банката) в производството по ликвидация и че обезпечителят трябва да се ползва с предимство пред другите кредитори в производството по ликвидация, за да получи обратно финансовото обезпечение?

(<sup>1</sup>) Директива 2002/47/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 6 юни 2002 година относно финансовите обезпечения (ОВ L 168, 2002 г., стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 10, том 3, стр. 6).

**Преюдициално запитване от Vilniaus apygardos administracinis teismas (Литва), постъпило на 3 март 2017 г. — UAB „Enteco Baltic“/Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos**

(Дело C-108/17)

(2017/C 161/15)

Език на производството: литовски

**Запитваща юрисдикция**

Vilniaus apygardos administracinis teismas

**Страни в главното производство**

Жалбоподател: UAB „Enteco Baltic“

Ответник: Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

**Преюдициални въпроси**

- 1) Следва ли член 143, параграф 2 от Директивата за ДДС (<sup>1</sup>) да се тълкува в смисъл, че забранява на данъчен орган на държава членка да откаже да приложи освобождаването, предвидено в член 143, параграф 1, буква г) от същата директива, единствено на основание че към момента на вноса е планирано стоките да се доставят на едно данъчнозадължено за целите на ДДС лице и поради това неговият идентификационен номер по ДДС е посочен в декларацията за внос, но по-късно, след промяна на обстоятелствата, стоките са превозени до друго данъчнозадължено (за целите на ДДС) лице, като на публичния орган е предоставена цялата информация относно самоличността на действителния купувач?
- 2) При обстоятелства като посочените в настоящия случай, може ли член 143, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС да се тълкува в смисъл, че документи, които не са били опровергани (e-AD [електронен административен документ] товарителници и e-ROR [електронно съобщение за получаване] потвърждения), потвърждаващи превозването на стоките от данъчен склад на територията на една държава членка до данъчен склад в друга държава членка, могат да се считат за достатъчни доказателства за превоза на стоките до друга държава членка?
- 3) Следва ли член 143, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС да се тълкува в смисъл, че забранява на данъчен орган на държава членка да откаже да приложи освобождаването, предвидено в същата разпоредба, ако правото на разпореждане е прехвърлено на купувача на стоките не пряко, а посредством посочените от него лица (транспортни предприятия/данъчни складове)?
- 4) Противоречи ли на принципа на неутралитет на ДДС и на защита на оправданите правни очаквания административна практика, съгласно която понятието за прехвърляне на правото на разпореждане и изискванията относно доказателствата, които трябва да се представят за удостоверяването на такова прехвърляне, се тълкуват по различен начин, в зависимост от това дали е приложим член 167 или член 143, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС?

- 5) Включва ли в своя обхват принципът на добросъвестност във връзка с облагането с ДДС и правото на лицата на освобождаване от ДДС при внос (съгласно член 143, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС) в случаи като този по главното производство, а именно, когато митническата служба отказва на данъчнозадължено лице правото на освобождаване от ДДС при внос, тъй като не са изпълнени условията за допълнителна доставка на стоки в рамките на Европейския съюз (член 138 от Директивата за ДДС)?
- 6) Следва ли член 143, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС да се тълкува в смисъл, че забранява административна практика на държава членка, съгласно която допускането, че i) правото на разпореждане не е прехвърлено на конкретен договорен партньор, и ii) че данъчнозадълженото лице е знаело или е могло да знае за възможна измама с ДДС, извършена от договорния партньор, се основава на факта, че предприятието е осъществявало връзка с договорния партньор чрез електронни съобщителни средства и че при направена проверка от данъчен орган е установено, че договорните партньори не извършват дейност на посочените адреси и не са декларирали ДДС върху сделките с данъчнозадълженото лице?
- 7) Следва ли член 143, параграф 1, буква г) от Директивата за ДДС да се тълкува в смисъл, че макар тежестта за доказване на правото на освобождаване от данък да е за данъчнозадълженото лице, това все пак не означава, че компетентният публичен орган, който взема решение по въпроса за прехвърлянето на правото на разпореждане, не е длъжен да събира информация, достъпна само за публичните органи?

<sup>(1)</sup> Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7).

**Преюдициално запитване от Juzgado de Primera Instancia de Cartagena (Испания), постъпило на 3 март 2017 г. — Bankia S.A./Juan Carlos Marí Merino, Juan Pérez Gavilán и María Concepción Marí Merino**

**(Дело C-109/17)**

**(2017/C 161/16)**

*Език на производството: испански*

#### **Запитваща юрисдикция**

Juzgado de Primera Instancia de Cartagena

#### **Страни в главното производство**

*Взискател:* Bankia S.A.

*Ответник:* Juan Carlos Marí Merino, Juan Pérez Gavilán y María Concepción Marí Merino

#### **Преюдициални въпроси**

- 1) Следва ли член 11 от Директива 2005/29/ЕИО <sup>(1)</sup> да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като действащите разпоредби относно испанското производство за принудително изпълнение върху ипотekiран имот — член 695 и следващите, във връзка с член 552, параграф 1 от ЛЕС — която не предвижда контрол, нито служебен, нито по искане на някоя от страните, за нелоялни търговски практики, тъй като същата затруднява или не допуска съдебен контрол върху договорите или действията, при които такива нелоялни търговски практики може да са налице?
- 2) Следва ли член 11 от Директива 2005/29/ЕИО да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като испанската, която не гарантира ефективно спазване на кодекса за поведение от страна на взискателя, в случай че същият реши да не прилага този кодекс — членове 5 и 6, във връзка с член 15, всички тези разпоредби от Real Decreto Ley 6/2012 от 9 март?